

FLEUR

een leven in de knop geknakt

Errare humanum est et confiteri errorem prudentis
(Vergissen is menselijk, en een vergissing toegeven wijs)

(Hieronymus)

Alles komt zoals het komt

(Thomas)

FLEUR

een leven in de knop geknakt

Copyright © 2019 Uitgeverij Boekenindustrie

Website: www.boekenindustrie.nl

E-mail: info@boekenindustrie.nl

Februari 2019

Auteur: Motell Rijnen

Fotograaf en ontwerper van de cover: Adri Verhoosel

ISBN: 9789492046321

NUR: 301

Niets van deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere manier dan ook zonder voorafgaande toestemming van Uitgeverij Boekenindustrie te Veere en Velp.

FLEUR

een leven in de knop geknakt

Motell Rijnen

1.

Er zit een pukkel op zijn linkerwang. Ik heb die niet eerder gezien, misschien zit hij er pas sinds kort. Ik twijfel. Ik heb Thomas in lange tijd niet meer aangekeken zoals nu.

Het is alsof hij voor de laatste keer een belletje lucht tussen zijn lippen wil wegblazen. Het lukt hem niet. ‘Laat maar,’ zie ik hem denken. ‘Laat maar, wat maakt het uit.’ Hij heeft die eeuwige grijns om zijn mond, superioriteit, alsof het leven hem niet te grazen kan nemen. Uitbundig lachen deed hij nooit, tenminste niet waar ik bij was. ‘Alles komt zoals het komt,’ was zijn devies en daar kwam hij altijd mee weg. Hij was nooit waar de klappen vielen, waar de pijn wordt geleden, waar het verdriet zijn tol eist. Hij ging alles uit de weg dat zijn balans kon verstoren.

En ik? Ik was een van zijn vanzelfsprekendheden. Hij knikte alleen maar als ik aan hem vroeg of hij van me hield. Daar moest ik het mee doen, terwijl ik verlangde naar een lief woord of een teder gebaar. Dat zat er niet in en toch bleven we bij elkaar.

Ik schrik op van het geluid van de telefoon.

‘Toine Koevoets van Uitvaartonderneming Hemelrijck. Mijn oprechte deelneming mevrouw.’

Zijn naam komt me vaag bekend voor, waarschijnlijk iemand uit de entourage van Thomas. Hij is er snel bij.

‘Ik heb gehoord wat er is gebeurd. Als u me toestaat, wil ik als goede vriend van Thomas u graag mijn hulp aanbieden.’

Die schijnbare vrijpostigheid irriteert me en ik doe geen enkele moeite om dat niet in mijn stem te laten doorklinken.

‘Ik weet niet wie u bent. Mijn echtgenoot is net een paar uur dood en het enige waar ik op dit moment naar verlang is rust en tijd om alles tot me te laten doordringen. Verder ben ik nog niet.’

Hij reageert vol begrip, zegt als vriend en ondernemer te kunnen begrijpen dat ik me overvallen voel, door de tragiek van de avond en door zijn ongevraagde actie.

‘Excuseert u me alstublieft dat ik me niet eerst heb voorgesteld. Thomas en ik kennen elkaar van het Dorstige Hert. Bert, de kastelein, heeft me gevraagd om u mijn diensten aan te bieden. Ik ben uitvaartondernemer, dat had u misschien al begrepen. Ik wil me natuurlijk niet aan u opdringen, maar er zal onder deze trieste omstandigheden van alles geregeld moeten worden. Ik begrijp dat het allemaal zakelijk klinkt, maar er is helaas geen andere werkelijkheid. Thomas is overleden en om uzelf in deze moeilijke tijden te ontlasten, kunt u het beste zijn verzorging en begeleiding toevertrouwen aan een professionele uitvaartondernemer, iemand waarop u blindelings kunt vertrouwen. Ik verzeker u dat ik als vriend van uw overleden echtgenoot bovendien goed in staat ben om rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden van de overledene en zijn familie.’

Ik weet niet waar hij op doelt. Ik wil het ook niet weten, maar door zijn reactie zet hij wel een knopje in mijn hoofd om. Hij heeft gelijk, of ik wil of niet, niets doen is geen optie.

‘Ik weet het niet. Wat stelt u voor?’

‘Ik heb begrepen dat Thomas thuis is. Als ik ervan uit mag gaan dat u hem tot aan zijn uitvaart thuis wilt houden, dan moeten we daarvoor op korte termijn een aantal voorzorgsmaatregelen nemen. Ik doel onder meer op de verzorging van meneer en op de koeling van zijn lichaam.’

‘Jaja,’ is het enige dat ik kan uitbrengen. Ik weet niet wat me overkomt.

‘Als het u schikt, kan ik over een uurtje langskomen en in overleg met u enkele voorlopige voorzieningen treffen. We kunnen dan morgenochtend in alle rust de overige zaken op een rijtje te zetten.’

‘Ja, doet u dat,’ reageer ik mat. De dood van Thomas is nu al gereduceerd tot een zakelijke transactie. We zijn onvermijdelijk overgeleverd aan de lijkenpikkers.

‘Ik heb uw adres. Ik ben uiterlijk over een uur bij u.’

Thomas moet gekoeld worden. Ik probeer me voor te stellen hoe hij op een bed van ijsklontjes ligt en plaatsvervangend begin ik over mijn hele lijf te shaken. Ik weet niet waar ik moet blijven zolang hij hier nog in huis is. Ik kan moeilijk naast hem gaan liggen. Ik begin te rillen bij die gedachte. Op ijs, ik moet er niet aan denken en in afwachting van de komst van de uitvaartbegeleider maak ik de logeerkamer voor mezelf in orde. Het is Thomas eindelijk gelukt om me uit onze slaapkamer te verdrijven.

2.

Als we ruzie hebben, laat Thomas mijn scheldpartijen gelaten over zich heen komen. Zodra hij er genoeg van heeft, stapt hij op, zonder iets te zeggen, schijnbaar onaangedaan. Voor hem zijn we dan uitgepraat. Ik blijf teleurgesteld achter. En boos. We zijn in veel opzichten vreemden voor elkaar. We hebben altijd de intimiteit vermeden. De band tussen ons was er meer een van vriendschap dan van liefde, misschien omdat we voor elkaar niet kwetsbaar wilden zijn.

Toen ik veertien was, een nog een puberend tienermeisje, eigenden anderen zich mijn leven toe. Daardoor veranderde alles. Ik werd gedwongen om anders te gaan kijken naar de wereld en naar de mensen die in die tijd van mijn wereld deel uitmaakten. Ik moest mijn kinderlijke onschuld loslaten, had er tot dan toe nauwelijks notie van hoe de meisjes van mijn leeftijd bij de jongens in het gevlij proberen te komen en hoe jongens naar de meisjes op jacht gaan. Ik kreeg veel aandacht, ook van Thomas die ik leuker vond dan de andere jongens, misschien omdat hij de beste vriend was van mijn broers. Ik was bevoorrecht, heb nooit te klagen gehad over aandacht, eerst van de jongens en later van de mannen. Ik geniet er tot op de dag van vandaag van als ze me met een fonkeling in hun ogen aankijken en complimentjes geven over hoe ik eruitzie. Ik heb dan het gevoel dat ik hen op een mysterieuze wijze dingen kan laten zeggen en doen die normaal gesproken niet in hun hoofd opkomen. Ik zwijmel van hun verlangende blikken en van de gedachte dat ik mannen van roofdier tot prooi kan maken. En toch ben ik van

nature erg onzeker. Ik vind het moeilijk om keuzes te maken en ik weet niet hoe dat komt.

Aan mijn opvoeding kan het niet liggen. Mijn moeder is altijd royaal geweest met het geven van bevestiging. Ze liet me in overdreven mate voelen dat ik het in haar ogen geweldig deed. Ze nam mij in haar verhalen mee naar haar fantasiewereld. Daarin was niets echt, had alles de vorm, de kleur, de smaak die haar blij maakte. Ze liet mij samen met de elfjes en feetjes in haar droomparadijs rond-darren. Ik was een voorbeeldig kind, in haar ogen een prinsesje.

Mijn vader was veel minder gul met complimenten dan zij en achteraf begrijp ik dat beter. Ze hadden het zo met elkaar verdeeld dat mammië zich om onze opvoeding bekommerde en dat pappie met heel andere dingen bezig kon zijn. Mammië kon in uiterste nood terugvallen op pappies natuurlijke gezag over ons, op zijn onzichtbaar sturende hand. Toen die wegviel en alles op haar alleen aankwam, moet ze regelmatig de wanhoop nabij zijn geweest. Pas jaren later beseftte ik hoeveel inspanning het haar gekost moet hebben om ons in ons leven op weg te helpen. Ze moest voortdu-rend op de toppen van haar pedagogische kunnen lopen, ze zal er vaak aan getwijfeld hebben of wat ze deed goed genoeg was voor ons. Mammië hield van harmonie, gaf liever complimentjes dan dat ze ons vermaande, ze sprak liever zoete woordjes dan dat ze be-strafte of corrigeerde. Als haar onzekerheid en haar verlangen naar harmonie erfelijk eigenschappen zijn, dan heb ik die van haar in mijn genen meegekregen.

Pappies vroege dood markeerde de eerste, zorgeloze fase van mijn bestaan. Mammië bleef alleen achter met mij en met de twee jongens, die uiterlijk en in karakter heel anders waren dan ik. Zij vulden al snel en met grote gretigheid het vacuüm op dat door de dood van onze vader ontstond. Ze gebruikten de vrijheid die ze daardoor kregen zoals dat hun het beste uitkwam. Ze schermden

hun puberstreken voor mammië af en gniffelden over het gemak waarmee ze haar om de tuin konden leiden. Ik zag dat gebeuren, maakte er opmerkingen over, maar daar trokken ze zich niets van aan. Ze waanden zich heer en meester in ons gezin. Voor mij veranderde er niet veel. Natuurlijk miste ik pappie, was ik verdrietig omdat hij niet meer bij ons was. Mammië bleef, zoals daarvoor, toch het baken in mijn bestaan. Ze overlaadde me met moederliefde en ze deed haar best om me op haar eigen manier met raad en daad terzijde te staan. Als ik, zoals pubermeisjes dat doen, een probleem met haar wilde bespreken, keek ze me meestal vragend en met grote ogen aan: ‘Als je goed je best doet, word je vanzelf gelukkig,’ was haar vaste reactie. Ik deed natuurlijk mijn best, maar dat was lang niet genoeg.